



Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an	6 >	
Pe un an	12 >	

Banchetul de la Radna.

«O, tu Doamne, dă-mi putere
Și mă scapă d'al meu chin,
Ca să pot cu vin, cu bere
Pentru prota noă să'nchin!»

Birtul mare din Radna, arendația arendatorissimului domn arendaș Pașca era îndesuit de elita publicului din Radna, Lipova și romanticul jur. Splendida masă era cât p'aci să-și rupă spinarea de gustuasele mâncări, trecute deja la eterna odihnă în gușa duhovnicilor pravoslavnică.

Nectarul divin, ce numai fală face bravului ospătar Pașca, curgea ca valea pe gâtul Vulturului și a suitei sale. Voia bună era la culme, fratele Bachus poate fi mulțumit.

Fața blândă și frumoasă a serbătoritului protopop Vasile Beleş din fruntea mesei părea foarte maiestooasă între niște mutre întunecate ca Vulturul și alte notabilități.

Era banchetul de «adio» dat în onoarea blândului și bunului protopop Beleş, ales protopop în Arad, care cu ochiul stâng versa lacrimi de bucurie că a scăpat de mulți «bunî amici» din Radna, iar cu cel drept lacrimi de durere că și în Arad se vor mai găsi «bunî prietenî.»

Fiecare dintre cei prezenți adusesse câteva cuvinte de dragoste și iubire serbătoritului; ma popa Coaja din Miniș adusesse cu sine o *pele*, iar popa Pele tot din

Miniș adusesse cu sine o *coajă*; Vulturul numai simțea minte curate, un creion și lista abonaților noî.

*

Când curcele fripte de pe masă începuseră a se tângui că le lipsește la care piciorul, la care aripa, la care pieptul și la care grumazul, se ridică d-nul protopop al Lipovei: *V. Hamșea* și-și ridică paharul în sănătatea Maj. Sale Regelui. La început cugetam că glorifică pe Maj. noastră archipăsărească, când pe la capăt ce să vezi, d-nul Hamșea a tostat pentru Regele Franciscu Iosive!...

Urmează apoi prota Beleş, care în cuvinte alese începe cu prorocul David și gată cu «să trăiască episcopul Goldiș!» Vorbirea părintelui Beleş a fost urmată de aplausele frenetice ale mamelucilor, semimamelucilor și ale celor sinceri.

Au mai tostat:

Dr. Strocală, marele compatriot al Vulturului, om de renume lipovan, bărbat epocal și naționalist cu 7 contignații, vindecă toate boalele dela ciumă până la bătătură, are mare căutare și puținî morți zac în cimiterul Lipovei, c ri nu s'ar fi curat prin rețetele compatriotului nostru. Ordinează dela oarele 9—12 a. m. și dela 3—5 d. a. A vorbit «foartye mîndru» și a «mnyîșcat» inimele celor prezenți prin puterea elociinței sale. Să trăiască!

Protopretorul Csukay a vorbit despre «materialismul răce» care numai încălzit ar valora ceva, abună-

oară ca varza din Cluj. Observăm, că acest domn simpatic cu tot dreptul se poate numi de amic al Românilor.

Nunc venio ad grandissimum:

Sever Bocu. Of, of, of! Fala neamului Vulturului, care azi-mâne din grația amicilor Romul Vațian și Iosif Ocnean o să bată'n «fărbută» cu magnații Casinei naționale în Budapesta. El a vorbit, el, ... a considerat că sunt de față câți-va fii de-aluî Arpad și a dat în vileag cu ideile «frățietății.» Cu păharul în mână, cu «mandatul» în gând și cu capul întră urechi a accentuat, că fericirea Românului zace numai în adevărata frățietate cu ungurii și de aceea trebuie să prindem cu patru mâni «frățietatea» de picioare. Frumoasa lui vorbire a stîrnit o panică teribilă între «aderenții» seî, cari după terminarea acestui toast rostit cu o teribilă oratorie î-și șopteau reciproc: «pân'acum l-am închinat Domnului, dar de acum i-l dăm dracului!» ma popa Neiculescu din Toc î-și smulgea pîrul din vârful capului de necaz, că Severuțu mamii și-a uitat de sine și acum popa Neiculescu n'are pîr pe cap nici de semînță.

Ioachimides Turcu se ridică și dînsul și cu un sac de adînci suspinuri î-și varsă lacrimile sale de crocodil asupra circumstanței, că bunul Beleş îl părăsește, măcarcă «l-a întărit și mîngăiat șir de ani de zile.» De necaz vrea să se facă călugăr și să se retragă pentru totdeauna în cetatea Șoimoșului.

Au mai toastat câțiva, toți dînd dovadă eclatantă, că în vinurile badei Atanasie Pașca este o putere divină, care face chiar și pe cel mai pesimist diplomat să lege prietenie intimă cu Bachus.

Între cei prezenți am zărit chiar și notabilități: Partenie *Turcu* din Lupești popa *Luca* din Groși, *Popoviciu* Vasalie din Bêrzava, duhovnicii *Pele* și *Coaja* din Miniș, etc., etc.

Laudă se cuvine bravului învățător *Alexandru Mureșan* din Radna pentru aranjarea bună a banchetului și badei *Pașca* pentru gustuoasele mîncări, beuturile escelente și servițul corect.

Să trăiască V. Beleş, noul protopop al Aradului!!!

Raportorul.

La gară.

Conducătorul: Nu sta d-nule întră ogașe, că momentan vine trenul și s'ar putea întempla vre-o nenorocire!...

Pasagerul: Să n'ai teamă, nene, că doar' nu mă va călca.

Conducătorul: Bine, d-nule. dar dacă totuși s'ar întempla să te calce trenul, apoi să nu mă învinovățești pe mine că nu te-am făcut atent!...



Iartă-mă...!*)

Doamne, iartă-mă de cumva
A iubi ar fi păcat,
Că decînd iubesc copila,
Cele sfînte le-am uitat...!

Cînd o vîd, tresar, mî-e frică,
Că e numai meteor...
Stelele — tu știî, o Doamne,
Azi resar... și mâne mor...!

Fă-o, Doamne, fă-o soare
Vecînic cald, strălucitor:
Deapururea cu iubire
Să o tot admir, ador...!

Cînd așî vrea cu drag, cu dulce
Doamne, să te preamăresc,
Iartă-mă... dar î-mî resare
Chipul ei cel îngeresc...!

Tu ești sfînt și mare, Doamne,
Nu știî nici să te cuprind...!
Spune-mî, cînd o vîd, de unde-î,
Că d'un foc ceresc m'apîrînd...?

Iartă-mă, mă uit de tine,
Tată dulce preamărit...!
Uit, că-î un nimic ce trece,
Dulcele ce-am urmărit...!

Și — nebun mă-nchin copileî,
Dulce, sfînt Stăpînitor...!
Doamne, cum plîntași în suflet
Tu atît de dulce dor...?!

Cum lăsași, să fie pradă
Farmecul atît de sfînt:
Ah! de ce-aî vărsat iubire
Inimelor pe pămînt...?!

Ba să ne uităm de Tine
Scumpa dulce sărutînd...?
Sau — mai mult să știm o Doamne
Cît de mare ești și stînt...?!

Arad, 1902.

Alexandru Aciî.

Sînge rece.

Cadetul: Ă... chelner! — grozav — un pîr în zama mea!

Chelnerul: Nu poate fi decît un fir din mustețile d-luî cadet.

Cadetul (măgultit): Ă... pardon... Asta-î altceval

* Dintr'un volum, ce se allă în pregătire.

Niculiță face carieră

Motto: o tempora.

I.

Vezi doamne, nici advocația asta nu e ceva lucru de minune; azi ai, mâine n'ai. Mai prinzi ici-colea câte un balic, dar cu vremea ai isprăvit-o și cu d'alde aste. Și cam așa o păți și Niculiță al nostru.

O sfeclisă reu cu advocația. Clienții îl părăsiră cu totul și d'odată cu clienții începu și un peregrinagiū general între mobilierul seū. Apoi veni la rînd și cîsornicul de buzunar, apoi cilindrul și în urmă pantalonii tărcați «a la pepita» îl părăsiră pe prietenul nost, ajungînd în garderoba așa numită: «Versatzamt».

Melancolic ca măgarul, care căpétasă de prânz în loc de fîn — tulei de cucuruz, și visător ca un cocoș părăsit, când caută grăunțe, — se preumbla sërmanul Niculiță prin odaia sa și aștepta că doară, doară se va găsi vr'un nefericit, care să-l cerceteze într'o mână cu plenipotență, în cealaltă cu o bancnotă de 10 fl, și privia cu jale spre păreții despoiați de cifrășagurile cu cari erau odinioară împodobiți greu.

Clientul din urmă care se ivi în cancelaria D-sale, fu domnul Ariton. Venisă să-l consulteze; că adecă constituie vătămă de onoare faptul, că dasă unui respectiv titlul de măgar.

— De unde? Nici poveste, părinte! — fu răspunsul grăbit alui Niculiță.

— Atunci ești însuși un măgar! — se răsti Ariton și plecă lăsându-l pe Niculiță cu buzele îmfiate, iar drept onorar o bucată de noroi ce-i picasă de pe ghiată.

«Trebuie să las dracului lefteria asta!» se hotări Niculiță al nostru, mai cu seamă că vîzuse că și cu căsătoria, respective cu peștele o sfeclisă reu. «Am să mă apuc de altă meserie».

Și se apucă de altă meserie.

II.

Într'una din zilele trecute, îmblînd pe la tipografia «Gazetei» ce ved? Niculiță al nostru, cu mînele resfrînte învîrtia la o roată a mașinei de-î curgeau sudorile părau de pe frunte.

— Bonjour, domnule avocat! Da ce mai faci? Ești bine, merci? — îl agrăii eū.

— Bine, merci! — fu răspunsul scurt dar miezos.

Și — bagseamă ca să-și arete decsteritatea multilaterală — se repezi la un ulcior cu ulei de mașină și începu a șpritlei pintre osii de-ți era mai mare dragu să-l privești.

Ei, dar mult n'a dus o la tăvăbeală nice ca mașinist, căci purtând jachetă lungă, într'o zi cum, cum nu o roată îi apucă jacheta și mi ț'-l avîntă odată pe sërmanul Niculiță prin vîzduhul Tipografieii, apoi «pleosc» cu el de pămînt, de se lăți ca un vierme de mētasă strivit de picșoarele muritorului crudel.

Ei, dar dacă se apucasă odată de mașinării, apoi tot la mașini a rămas. Se făcu funcționar la trenuri și o dusă tare departe. Funcția lui era să ungă locomotivele cari sosiau în gară. Și-și împlinia funcția tare conștiincios.

Într'una din zilele trecute îl vîzu un prieten durmind răzimat de o roată de locomotivă, care ducea trenul accelerat spre Predeal. Se apropiă de el și trezindu-l îl făcu atent la nenorocirea ce i s'ar putea întimpla căzînd între roți. Niculiță al nost însă rămasă rece și frecându-și ochii se apucă din nou de uns. Ice-că i se potrivea minunat costumul oficios. Era cam negrit de cărbuni și smoală, dar îi sta bine; mai cu seamă era impunător când lua fluiericea în gură și steagul roșu în dreapta. Spunea lumea care îl vezuse, că era asemenea unui Făt-frumos din poveste.

Cu multă jale trebui însă să-și iee rămas bun și dela această funcție, căci soarta crudă și nemilosă îl băgă într'un bucluc colosiv. Cu un prilej oare-care — era tocmai zi de post — Niculiță mîncasă tot uleiul cu pită și sosind locomotiva în gară, nu mai avea cu ce s'o ungă, fără turna mereu la nimica, iar ca să se vază și ceva unsoare, scuipa pe osiile de la roți. Fu însă prins și amovat din acest post împreună cu atâtea avantajii.

Vîzînd, că cu mașinile de soiul acesta nu se poate ferici, se angajă la teatrul național din București, unde avea să tragă și să sloboadă cortina, saū după cum se numia, era: director de cortinagiū. Dar și această carieră fu silit s'o părăsiască în scurt timp. Soarta rea îl prigonia și aici.

Se preda tocmai un balet. Ridicîndu-se cortina scena avea să-l înfățișeze pe zeul Mercur între norii cerului.

Directorul teatrului — neavînd încredere în dibăcia fratelui Niculiță — pusă pe altul să tragă cortina, iar lui Niculiță îi permisă să caște și el gura printre culise. Sërmanul Niculiță nu observă ca să dasă semnalul pentru ridicarea cortinei; sta postat chiar cu spatetele către public în apropierea nemijlocită a perdelei și când aceasta se ridică, îl înhăță de fracalion, apoi mi-ți-l trasă pe fratele Niculiță la deal, prezentînd astfel publicului una dintre scenele cele mai comice: sërmanul Niculiță sta atîrnat de fracalion balansînd ca o curcă moartă. Răcnia ca un vițel. Frumos zeū! Fala Brănenilor!

Vîzînd că nici pe calea aceasta nu se poate ferici, eși din serviciul Thaliei și întră în serviciul taliei, făcîndu-se croitor. Se băgă ucenic la un mare croitor din București, unde în scurtă vreme învătă misteriiile croitoriei, dar și peripețiile vieții de săbău.

Într'o zi maistorul și maistorița plecînd la șpatir îl lăsare acasă pe fratele Niculiță concrezîndu-i grija easei și în deosebii a puiului scump, a micului Ionel.

Ionel era abia de 2 ani, dar peste măsură de reu și desmierdat, se smîrcăia într'una și sërmanul Niculiță avea furcă cu el. Îl luă în brațe, îl gugulia în fel și

chip, îi cânta de jale, de veselie, dar toate erau înzădar. Ionel ținea de plâns ca orbul de gard și sbîiera nene, de lui Niculiță i se făcuse groază că-și pierde auzul muzical. În urmă îi veni o idee mântuitoare. Scoasă țeava din pipa maistorului și-o dădu în gura pruncului. Micuțul, crezând că e un țuțel, începu a suga cu poftă și se astîmpără în curînd, iar Niculiță o șterse voios în ogradă ca să se mai distragă nițel povestind cu bucătăreasa boierului din etajul întii.

Pe când sosi acasă maistorul și maistorița, Ionel scuipa ca o cătană bătrînă și mirosa a pipă ca un hamal

Noa, ține-te Niculiță! Să fi auzit ocară! Ba să mai vezi bătaie, scărmanală! Lâna n'o scarmeni așa sdravên cum îi scărmanare pletele lui Niculiță; dobașul nu îndeasă așa pogan în dobă cum îndesa maistorul în fratele Culiță iară sucitorul și mămăligarul se întreceau în dragoste și desmierdări depuse d'alungul spinării nefericitului nostru ucenic.

Sîrșisă și cu asta.

Trist și nemîngăiat îmbla acum pe stradele Bucureștilor, fără hrană, fără adăpost. În nefericirea sa grea îl copleși un sentiment deosebit: simțul de care e stăpănit poetul, și d'odată cu acest simț se trezi în el idea să se facă poet. *Dictum, factum*. Scoasă creionul (cu care marcase croitura), se apropiă de un zîd mai ferit de ochii lumii și dând curs liber fantaziei, se apucă de fabricat:

- Domnișoară-ți place brânza ?
- Nu, căci brânza
Strică rânza.
- Dară șunca știu că-ți place ?
- Place, place,
Dar nu face.

Abia ajunsă până aici și iată că se ivi la spatele dumnealui omul ordinei publice și luându-l de guler mi-l dusă. Știți unde? Într'o cușcă răcoroasă, unde nu plătești chirie și poți ședeă cât timp te știți purta.

Fratele Niculiță aci se apucă din nou de poezie și scrisă pe perețele cuștei următoarele versuri:

Națiunea-i zîd puternic
Nu se teme d'un nemernic!
Ea e foarte talentată,
Nu se teme nici odată.

Dar vai! urmarea productelor sale fu, că trebușă să se reîntorcă la Bran pe spese internaționale. Aici apucă din nou coarnele plugului.

Până unde o va mai duce nu știm. Să nădăjduim însă că departe.

George.

Indignare.

Țăranul (către ficiorul seă, care a ridicat o sticlă plină ca s'o trântiască de capul unui vecin): Risipitor nebun! Nu t'i pune s'o golești mai întii ?

Fragment.

— Din o petiție. —

Prea stimată Direcțiune!
Sunt adênc plecată slugă
Și mă 'ncumet a Vă spune
Cu smerenie o rugă.

Iată, iar'a dat târcoală
Iarnă grea. E aspru traiful,
Căci, ce-î drept, când punga'i goală,
Anevoie-ți rîde raiul . . .

Dacă plata-ți e cam mică,
Vai! de loc te umflă gerul;
Asta-i, care va să zică,
Pentru mine azi malheurul . . .

Și-apoi las' că știți prea bine,
Cum lucrez cu mutră gravă;
Toate-atârnă dela mine,
Când e vorba de ispravă.

În oficiu scriu cât șeapte,
Și mi-e gârbovită ceafa,
C'un cuvânt, sînt om de fapte —
Nu's eu demn să-mi crească leafa ?

Când nu beau în birt cu sete,
Fac rapoarte dela dansuri
Și m'amorisez de fete —
Nu-s eu demn să iau avansuri ?

Cum ? Voiți să-mi dați o sută ?
Ași primi . . . Dar' e de unde ?
Hm! mă tem de vr'o bancrută,
Și-apoi cine va răspunde ?

Șeaptezeci ? Să am iertare,
Că-î refuz din modestie:
S'ar părea că-s cel mai mare
Om în diregătorie!

Cinci hârti de câte zece ?
Încă tot e mare număr:
Toată lumea care trece,
Ași privi-o peste umăr . . .

Dați-mi patruzeci la lună,
Să vă cânt eternă slavă,
Și vor merge toate strună,
Când e vorba de ispravă.

Asta-î umtlita-mi rugă,
Am depus-o pe hârtie
Și rămân plecata slugă,
Care cu respect subscrie:

Ciriplic.



De unde o știe.



— A, colectezi dară pe seama săracilor, stimată domnișoară? Nu, e în adevăr lucru greu să colectezi în ziua de azi.

— Așa-î, domnule. Ai încercat poate și d-ta vr'odată?

— O, nu.

— De unde o știi dară?

— Mai mulți înși au încercat să colecteze dela mine.



Telefonul Vulturului.

(Legat cu Blajul).

- Hallo!
- Hallo! Cine vorbește?
- Vulturul din Grosswardein!
- Ce poruncește?
- Roagă să legați sîrma cu Blajul.
- Cu care punct al Blajului?
- Cu Casina română.

(Sîrma se leagă cu casina română unde se aude o discuție vehementă despre căpățina lui Petőfi.

Aron Deac: Noa, vedeți fraților, că ajunserăm să se ocupe de noi întreaga Europă cultă și civilisată; noi am dat Magărilor pe cel mai înțelept și cel mai drept rege, pe Mathia Corvinul, pe cel mai tare erou, pe Paul Chinez, iar acum am ajuns că tot noi să le dăm pe cel mai mare poet, pe Petőfi.

Viciu: Ah, ce cuminte ești frate Aróne! Vezi, așa cumințenie nici prin minte nu mi-a trecut...

Dr. Dăian: Ei, bine, dar oare adevărat să fie, că Petőfi, care a nutrit o ură atât de mare față de Români, să se fi îmblânzit în așa grad, ca să nu părăsiască Români odată *cu capul*?...

Deac: Sigur, frate Dedule, că n'a vrut să ne lase odată cu capul. S'a simțit destul de bine între mine, directorul Moldovan și fratele Viciu.

A. C. Domșa: Habaha! Sigur a-ți convenit în păreri și de aceea i-a plăcut aici. Mă miră însă, cum de vrea acuma să se mute la Pesta? ... Doară a observat, că Moldovan și tu Aróne și tu Viciule v'ați făcut naționaliști infocați?...

Viciu: Ce suspiciune miserabilă!...

Deac: Nu te năcăji, frate colegă, las' că-i răspund eu lui Domșa: apoi știi frate Domșa, lucrul nu stă așa. Domnul Petőfi n'a observat nimica, ar fi stat și mai departe întră noi, fără este un alt motiv pentru care vrea să-și ia rămas bun d la noi...

Dr. Dăian: Să auzim motivul!

Deac: Tacî din gură, Dedule! Dacă tocmai do-rești să știi, motivul ești tu.

Dr. Dăian: Cum? Pentru ce chiar eu?

Deac: Pentru că n'ai stat la «Tribuna» în Sibiiu, fără ai venit aici la noi să ne conturbî liniștea noastră cosmopolită.

Viciu: Ai dreptate, frate Aróne, Dumnezeu să te ție de coarne o sută de ani, iar după moarte să te facă inger cu aripî de liliac. Ai nimerit'o! Dedu e de vină, facă-l Dumnezeu canonic! Ai nimerit'o frate Aróne, azi i-ți plătesc trei părechî!...

A. C. Domșa: Aștea sunt numai palavre, fraților, dar oare cine poate constata cu siguranță, că respectivul cap ar fi alui Petőfi?...

Deac: Ai, vai, ce slabă minte ai, frate Domșa. Dar nu i-ai văzut dintele descris de Jókai, cum stă țuțurat *preste buze*, ceea ce numai la oameni cuminte se poate observa? vezi, al meu dinte nu stă așa...

Tofi: Hahaha!...

Dr. Dăian: Orî cine ce-ar zice, dar eû, omul es-pert în ale politiceî, cunoscător al tuturor vezutelor și nevezutelor, sum ferm în credința mea, că capul respectiv numai și numai alui Petőfi poate fi.

A. C. Domșa: De unde o deduci asta, frate Dedule?

Dr. Dăian: De acolo, fiindcă capul e — *incăpăținat*. (Sîrma telefonică s'a deslegat, iar eû am rămas încântat de profunditatea înțelepciuneî ce se află cu grămada în mica Romă a Ardealului.)

Cu greû.

Doctorul X. operasë un muncitor, tăiându-i amên-douë picioarele.

După operație se adresează pacientului:

— Operația a succes. Acum trebuie să zacî în liniște, în liniște mare și cel mult peste 6 săptămîni vei veî fi iarășî în picioare.

Invențios.

Dumas, tatăl, era un om foarte invențios. Nici odată nu-i făcea gânduri cum să-și continue vr'un roman. Tot atât de invențios a fost însă și în pracsă, cum o putem vedea din pățania directorului de teatre Doligny.

Doligny încheiasë anumë cu Dumas un contract, în înțelesul căruia pentru toate reprezentațiile piesei «Kean» avea să plătiască una a treia din întrate, îndată ce aceste întreceau suma de 3000 de franci.

Într'o zi, când Dumas, care ducea vecînic lipsă de bani, întră la director ca să-și primiască tantiema, acesta îi observă malițios:

— Azi ai avut pech, dragul meu! Uită-te la raportul casierului! 2998 de franci! Nu poți căpeta nimica!

Dumas privi un moment raportul casierului, apoi zimbi și el.

— O, nu face nimic. La revedere!

Peste câte-va momente se întoarsë.

— Veî binevoi să-mî asemnezî acum competența mea? — se adresă directorului.

— Bine, dar țî-am spus că întratele nu ating suma de 3000?

— O, scuză! Au întrecut 3000 cu 1 franc. Mî-am scos și eû un bilet cu 3 franci.

Doliu.

— Bine, dragă prietină, de ce țî-ai ales pentru balul mascat de azi tocmai un domino *negru*?

— Ai uitat că jălesc? Nu știi, că numai săptămîna trecută mî-a murit sërmanul bărbățel?



Motiv nou de divorț.



- Și sora d-tale trăiește dară despărțită de bărbatul ei?
 — De mult, domnule!
 — A fost poate o căsătorie nefericită?
 — O nu, ci s'au despărțit ca să-și poată trimite cât de multe — *ilustrate*.

D'ale lui Păcală.

Păcală de mult nu mai pusesă nimic la cale. Nu reușise mai mult cu vechile sale apucături: oamenii se mai cumișiseră. Intr'o zi, împins de nevoie, se hotărî pentru o apucătură nouă.

Vezând apropiindu-se un bărbat, pe care fața roșcovană și mersul încet, îl tradau de om în stare bună, se răzîmă de un arbore de lângă trotuar și începu a ofta.

Străinul ce se apropiase, mersă plin de milă lângă el.

— Ce ai, dragul meu?

— O, am niște dureri de măsele, încât stau să sar din piele.

— Numai atâta? Am să-ți spun un mijloc care te va vindeca în mai puțin d'un pătrar de clas.

— Cât de recunoscător am să-ți fiu! — îi observă Păcală. — Sufer ca și când mî-ar trece prin față numărate ace.

Domnul milos se offeri să meargă în farmacia mai apropiată, ca d'acolo să-î cumpere un leac recomandat lui din partea unui medic vestit.

— Poftește, aici ai 10 coroane — îi zise Păcală, întinzându-î o piesă de aur, cea din urmă piesă. — Durerea nu mă lasă nici să stau pe picioare.

Străinul luă piesa și se depărtă căți-va pași, când Păcală îl rechemă.

— Ei bine, ce-î?

— În adevăr, — observă Păcală — d-ta pari un om foarte de cinste, dar în urma urmelor, eu nu te cunosc. Cine mă asigură că vei reveni?

— Cum, domnule, n'ai încrede în mine? — protestă străinul. — Uite, eu am să-ți dovedesc că am mai multă încredere în d-ta — și scoțînd din busunar un portofoliu, care conținea mai multe bilete de bancă i-o întinsă lui Păcală.

— Ține portofoliul la d-ta până o să mă rentorc Păcală însă află mai mare plăcere s'o țină și mai multă vreme, căci pe când se întoarse străinul, Păcală dispăruse de mult.



AFURISANIILE JUPÂNULUI SCHMERZENHERZ.



— Să fi tu on om multilateral: cu bani lui Brinda-leben și cu renumele lui Ilie Moga-leben!

— Pisica tho se prinde on șorec su chimeșele tho!

— Se consthate Herr von Röntgen-leben cu razele loî, che in capo tho *nu esthe nimiche!*

— Se știe thu face onterschied între toîagu loî Moise și între toîage loî Herr von Giurgiû-leben din Klausenpurg!

— Neamurile meu sa se bată in casa tho așa di roo, che de abîa se poată despărți la ei execotor-leben!

Între prietenî.

— Dar odată totuși va trebui să te scapi de creditorîi teî.

— Nicî odată!

— Dar cunoști vorbă: Cine-și plătește datoriile, se îmbogățește.

— O, eû am pretenții mai modeste!

Utuc.

— N'ai adus nicî o scrisoare? — întreabă nevasta de bărbatul ei, care vine din birou.

— Așa cred că da.

— Unde's dară?

— Aici — îi răspunde acesta scoțând din busunar mai multe scrisori ce i le dasă nevasta câte-va zile mai 'nainte spre a le espeda.



Fatal.

Șade Pișta 'n «promenadă»
Cu «sipca» 'n gură și privește:
Lumea multă cum se plimbă
Și la «papricaș» gândește.

Multă lume tot trecuse . . .
Când colea . . . o bicicletă
Sbîrnăie preste alee
Cu un domn și c'o — cochetă.

Dama s'a întors pe tandem
Și pe domn 'l-a — sărutat:
«Ce frumos!» — esclamă Pișta —
«Noa che asta minunat!»

«Tare mundru ar hi foste
Traba asta, noa, zic zeû,
Dache — teremtette! — aste
N'ar hi fost . . . *nevasta meû!*»

Ordinea înainte de toate!

E miezul nopții. Într'o stradă laterală se aud d'odată strigăte desperate.

— Ajutor! ajutor!

Un polițist își îndreapta pașii spre locul acela și găsește un om culcat la pământ.

— Ce ai, de strigi așa?

— Ajutor! Doi pungași m'au atăcat și jăfuit! Uite acolo aleargă! Fugi după ei!

— Pe rînd, domnule, pe rînd! Înainte de toate trebuie să-ți însemn numele pentru conturbarea liniștei publice.

Păcălit.

— Pardon, domnule, dar piesa aceasta e falșă! — observă comerciantul către un străin-pungaș care voia să plătiască cu o piesa de aur de 20 de coroane.

— O știu, domnule, dar dela d-ta am căpătat-o încă săptămîna trecută.

Comerciantul zimbi.

— Precum vîd te îndoiești în vorba mea?

— O, nicî de cum! Mă gîndesc numai ce interesant e că d-ta ai primit piesa în prăvălia mea scăptămîna trecută, când eû prăvălia numai erî am deschis-o!

Dar.

Tatăl (către peșitor): Fata mea, ce-i drept, nu-i frumoasă — —

Peșitorul (zărind cîtiile de cosmeticurî): Dar își dă toată silința s'o fie.



Interview

făcut de cătră d-nul Hilarion Scriba archiepiscopalesc raportor al «Vulturului».

La prota Iuliu Montani din Zlatna.



Eă: Bună ziua, d-nule protopop!

El: Jó napot!

Eă: Un drac și-un piaptrên, că eă am crezut că ești Român!?

El: Când-cum și cum-când... După împrejurări.

Eă: Eă bine, d-nule; dar eă așa cred, că pasereă i-se șade să fluiera în glasul eă, măgarului să rînzească în glasul lui și... tot așa și d-tale.

El: Cu ce și-am greșit?...

Eă: Absolute cu nimica, decât că m'a surprins methodul unuă protopop de a resaluta ungurește pe un jurnalist român care nu știe decât românește.

El: Hahaha! Risibus teneatibus dominibus Hilarionibus! La prima surprindere am cug. t că e marele meu patron, d-nul deputat Werner și asta a fost cauza.

Eă: Nu se poate, că atunci trebuia să resaluți: guten Tag! Dar să ne abatem dela discuții diplomatice, scopul venireă mele în casa d-tale e...

El: Știu! În chestia alegereă dela Ighiă...

Eă: Aă ghicit! Ce te-a îndemnat pe d-ta să te avânți la gradul de prim-mameluc al d-nului Werner?

El: Perspectiva de a nu perde anual 1600 de coroane, care face tot mai mult decât interesul flușturat național...

Eă: Hm!...

El: ... Și-apoi ce-mă dă mie nația? Nimical Românii nu-'s oameni statornici...

Eă: Cred! Probă ești chiar d-ta!...

El: ... Și sunt oameni flușturați...

Eă: Daă dovadă!...

El: ... Sub toată critica...

Eă: Detto!...

El (furios): Dacă nu te porți cinstit în casa mea d-nule Hilarioane, te troncănesc în vârful capuluă cu păharul care l-am ridicat la banchetul din Ighiă în sănătatea d-nului deputat Werner și apoi te dau afară! Aă înțeles?...

Eă (ridicându-mă să plec): Regret, d-nule protopop, că d-ta vreă să mă dai afară numai iac'așa per șundam-bundam, când eă cu o cale am venit ca trimisul consistoruluă din Blaj, aducându-vă ajutorul de stat... (plec).

El: Pardon, mărite domnule, pardon, sărut mâna! Poftim a ocupa loc!...

RIVALII.

Gligor e poet măiestru
Și grozav ca un bălaur,
Și să știți, că nu de găba
Căștigă cunună de laur.

Și e mândru și e țanțoș...
Umblă ca un leă pe stradă,
Îndrăgit de drăgălașe
Cuconițe: o grămadă...

Însă toate 's trecătoare,
Dragoste și fericire;
Astfel într'o zi se dusă
Ca pe copc'aluă mărire!...

Apăru un alt «luceatăr»,
Luca, bardul dela munte,
Și-aă luă Gligor mândriă laură
Îă smulsesă de pe frunte

Gligor în necazu-ă crâncen
Jură crudă răsbunare!...
Cum să nu? când el perdușă
De pe frunte fala mare!...

Nu-ă părea rău de mărirea
Care i-o răpise Luca,
Ci răpindu-ă el cununa
Îă răpise și — *peruca*.

Sandu Blegea.

Fizică mai înaltă

— Ce se întâmplă dacă o lumină cade sub un unghiă oare-care în apă, Popescu?
— De regulă se — — se stinge.

Naiv.

— Asta e sorioara ta cea nouă, Ghiță! — zice tatăl către băiatul seă de cincă ană, arătându-ă copilița adusă de cocostîrc. — E, că o veă iubi?

— Firește, cum nul — răspunde Ghiță. — Dar cred că te va costa multe parale creșterea eă.

— Cam așa.

— Vezi așa! — observă Ghiță suspinând. — Și când zilele trecute te-am rugat să-mă cumperi o căruță mică, spuneai că n'ăi bani!

Distrat la culme.

— Domnule profesor, cocostîrcul ți-a adus băiat!

— Spune-ă să aștepte în antișambră.



Judecătorul milos.

(Cum ar trebui să se aplice §-ul 92.)



Inculpatul (strigând din respuțer): Nu! Nu, d-nule judecător, nu mă supun odată cu capul! Judecata e prea aspră!... Barbară chiar!!!

Judecătorul (flegmatic, către scriitor): En îmbie-l, Theodore, cu un păhărel de *circumstanță atenuantă*, ca să nu fiu necesitat a-l închide momentan pentru aceasta purtare selbatică!...

Sandu Blegea amorizat.

— A doua zi după examenul din limba latină. —

Stimabilissime optativ al inimii mele!

Eū sînt acel Accusativ care la demandarea unui anumit verbum sentendi trebuie să-și exprime focul inimii sale prin un amar infinitiv; eū sînt acel Genitiv, care după verbele aducerii aminte trebuie să sară în prăpastia crudă. Fă bine și iartă-mi propoziția adiectivală ce ți-am oferit-o, că adicățile să mă adoptezi pe atributul general al subiectului d-tale drag.

Carissime vocativ al sufletului meu!

Dacă soarta mî-a rînduit să trăiesc tot în forma pasivă, te rog fă-mă părtaș de aceea fericire, să fiu barēm ablativus sociativus al ființei d-tale! Până la al treilea grad, adecă până la falnicul superlativ m'ăși simți fericit, dacă prin declinațiunî ași putea schimba optativul inimii mele în doritul indicativ, căci nici un Genitivus pretii nu e pentru mine atît de valorabil ca d-ta, oh! Ablativus copiae!

Nici întregul plural cu toate escepțiunile sale neutre și masculine nu te-ar putea iubi precum te iubesc eū! Vai Supine! Supine! de multe ori trebuie să suspinăm noi pe această lume, căci dacă nu ar fi futurul, care să ne amăgiască cu speranțe gerundiale, imperativul de mult ar fi sfîrșit această formă plusquam exactă a vieții umane!

Genitivus quantitatis al amorului meu față de d-ta, o dulce optativ, învinge ori ce verbum impediendi, în-

cât de mi s'ar da să formeze o a șesa declinațiune, î-ași pune numai două cazuri geniale: d-ta Dativ și eū Nominativul d-tale, căci ad animam vorbind, te voi iubi până ce în sufletul meu va mai fi vr'o formă participială, fie ea relativă sau absolută. Nici o vocală nu voi grăi către d-ta în modul imperativ, ci voi ceda să mă conjugî după placul d-tale în ori ce formă, fie aceasta chiar și perifrastică! căci nici oratio obliqua și nici cea recta nu poate mărturisi că eū nu ași fi om de cuvânt.

De aceea, te rog, umilindu-mă, răspunde-mi, căci pro bono, răspunsul d-tale mă va face fericit până la depărtatul Ablativ.

La din contra mă voi topi după cum se topesc prepozițiile înaintea Accusativelor, și mă voi usca precum se uscă sufixele în coada mărețelor verbe.

Încheiând rămân al d-tale fidel:

Sandu Blegea

fiul Sintacsei și nepotul Topiceii.

Totd'auna geșeftar.

Banchierul Rosenduft și-a măritat fata. E sêrbare mare.

Ginerele, fericitul soț, d'odată se apropie numai de socrul seū.

— Mi se pare că suma ce mî-aî dat nu atinge cifra zestreî ce mî-o promiseseși.

— Fără îndoială, dragă ginere, dar ai uitat cele 25% de comisie?

Drept.

În lume ezistă 2750 de limbi, dar toate la olaltă nu sînt în stare să exprime simțirea româ-nului, care — rentors din biserică — observă că din greșală a pus pe farfurie îu loc de o piesă de 10 bani -- o coroană.

Furie îndreptățită.

Chilimpir e furios în contra medicului seū.

— Ce ți-a făcut? — îl întrebă un cunoscut.

— De, nu l'au pus păcatele să mă opriască să beau vin, tocmai acum când răcoalta bună promitea că vinurile vor fi eftine?

Amar.

— Și de ai voie, am să-ți dovedesc că știu hipnotiza! — observă un domn cunoscut de limbut mare către un alt domn.

— Te cred! Poftește și vorbește numai!



H î m !

— Ei, Georgiță, și-a fost îndestulit astăzi domnul profesor cu tine?

— Cum nu!

— Nu spune!

— O m'a și lăudat tare.

— În adevăr? Ce ți-a zis?

— L'a dojenit aspru pe Niculița Popii pentru că e așa de reu și arătând apoi cu degetul spre mine a zis: «Știi, de Georgiță îmi place încă aproape mai mult decât de tine.»

Grozăvenii poetice.

(Rime secesioniste.)

Bea pururea *vin, de care*
Faci la suflet *vindecare!*

Cap împodobit *cu plete,*
Minte plină de *cuplete!*

Mi drag de *comedii tare,*
Când cetesc cu *meditare!*

El î-mi cântă «*solo*» *mie,*
Lui îi cântă *Solomie!*

Mama-'mă face *înc'o cină,*
Eă bag porcii *în cocină!*

Fie cât de *mare oara,*
Eă gândesc la *Marioara!*

Am tot mâncat *fără să pun,*
Sunt spălat — *fără săpun!*

Știri teribile.

* **Furt.** Sfințenia-Sa părintele duhovnic din Bucuroaia Bihorului Teodor *Vușcan* a îndurat o nemiloasă pierdere prin faptul, că umblând la o funcțiune creștinească în filia Corbești, ostenit a intrat la a să-și ungă nițel mustațele, în care restimp și lăsat mârțoaga cu desagiî îndeșuiți de prinoase legată de gard. Când la în — toarcere ce să vezi? . . . Desagi și prinoase — ca'n palmă. Notăm, că despre această fatalitate n'a raportat patronului seu Ilie Moga protopresbiter din Răbăgani; fiscul vulturesc Dr Hodoronc însă face cercetare severă în cauză.

* **Din Uclă de sus** ni se comunică, că popa Trandafir Dragomir din Arpașul de jos după un maslu așa

s'a petrecut de bine cu *Tonică*, nepotul lui Faraon, pentru căruța popii Vas din Arpaș, încât a stricat șapte piepteni până ce și-a putut aduce bucele în ordine. Deputatul Culița popii din Voila va interpela în parlament pe ministrul Wlassits, că oare când are de cuget să verse destulă cultură în vița lui Faraon?

* **Răspuns.** Părințelul *T. Bêrsană* din Cricău cere explicații severe dela redacția «Activității», că adicățiile cine 'l-ar fi spălat fără săpun și frecat cu *urzică* în coloanele numitei foi? — Nu știm dacă «Activitatea» i-a dat deslușirea necesară și tocmai pentru aceasta grăbim noi — cari cu plăcere satisfacem curiosității nemărginite a oamenilor mărginiți — și-i dăm răspuns:

Părințele din Cricău,
Cel' ce-ai beut un acău,
Saă chiar doauă de răchiu
L'alegerea din Ighiū! . . .
Î-ți trimitem salutare
D'aici din Oradea-Mare!
Cel «Urzică» nu-î om prost,
El te cunoaște de-a rost'
Și știe că ai votat
Pentru Werner-deputat;
Nu e mare, nici prea mic,
Cum e omul mai voinic;
Are ochi și are gură,
Patru boi și-o vacă sură;
Mâncă carne cu curechi
Și-are capul într'-urechi;
Are un method prea bun,
Că spală fără săpun;
Nu se teme nici de zmaū,
Nici de popa din Cricău.
Părințele! Nici acum
Nu-'l cunoști? Atunci î-ți spun:
Din Ighiū de mult veniși,
Dar nici azi nu te treziși! . . .

Posta Redacției.

Tini. Vă mulțumim din inimă pentru laudele aduse foii noastre. Vă promitem solemn, că «Vulturul» din ce în ce tot mai bun și tot mai interesant o să fie. Colorat și abundant în cele mai frumoase chipuri, cum se presintă «Vulturul», fiecare număr ne costă câte 200 de coroane. Jertfe colosale! Barem dacă am fi sprijiniți din partea publicului în de-ajuns. — Salutare!

T. P. (Arad.) «Compătimita» nu este mai deamna de compătimit decât versificarea d-tale, care n'are nici un rost. Scrie mai binișor dacă vrei să te declarăm de poetastru după toată rânduiala lui Melchisedec.

Meran. Îți dorim grabnică însănătoșare. Nu lese bunul Dumnezeu pe nici un abonent al nostru la năcazură. — Servus!

O. D. (R.) Răspunsul d-tale poreclit »pipărat« l-am primit, constatând totodată, că e mai mult »nesărat« decât pipărat. Ne povestești mai departe, că pe la

d-voastră e frig mare, și că d-tale nu-ți priește frigul. Să nu te plângi asupra naturei ocârmuite de bunul Dumnezeu, fără mai bine ar fi să dai mulțumită Atotputernicului, că nu te-a făcut eschimos în nordul Grönlandei.

Verus. Tacî Tândală nu te tace de rîs! Zeu... păcat că nu ți-a dăruit natura patru picioare!...

Ghiță. Grătulăm de aniversarea zilei natale! Dee Dumnezeu să trăiești cât piscul muntelui Hymalaia!...

M. În curînd ne vom ocupa mai cu grosul de trebșoarele Sibiiului. Decî: puțină răbdare. — Salutare!

Alexandru (Sêrbia). Ne cerî părerea noastră, că oare de ce n'are *Drăguța Mașinerie* a matală »moștenitor«? ... Verosimil a umblat pe la Lugoj ca și madam Cumbria alui Catglincea din Mutnicul-mare și popa Ioan *Țucu* i-a fi făcut vr'o slujbă. Roagă decî pe badea Coriolan Bredicean să ducă pe popa *Țucu* la ghilotina națională din Ciclova. — Dar ce e cu abonamentul? Ești în restanță și din anul trecut cu 3 coroane. — Salutări archipăsărești!...

Arad. Nicî vorbă! Noi respectăm foarte mult pe d-nul colegă Dr. Ioan Suci, ma nutrîm o oareș-care iubire chiar față de dînsul, dar la atacul de care ne-a învrednicit în «Gura Satului» nu am putut remănea

muți. Nicî o plăcere nu este pentru noi a ne «hârță-lui» cu un prieten al nostru în public, dar dacă ne vedem atăcați fără nicî un motiv, suntem ca Schlesinger din poveste: *nu ne lăsdm.* — Salutare!

Ovidius. Păcat că te folosești de acest sublim pseudonim. Cetirea «odelor» d-tale este un «liber tristium» în viața noastră. Nu se publică!

S. A. (G). Păi d-nule! Că d-ta acuși întreci în ale poeticeî pe popa Basaraba din Romos, în ale astronomieî pe popa Bontilă, în ale spiritismului pe popa Voniga, în ale politiceî pe ciobanul Cârțanu.

Brașov. Scuză întârzierea numerilor ceruți. O să-î primești zilele aceste. Trebuie să-î aleg. — Cealaltă încă va urma. — Salutare lui C. B.

G. Trailă. (B. L.) Regret mult că n'am avut prilej să convenim când ai trecut prin Orade. Mî-ar fi plăcut să petrecem câte-va clipe, provestind despre «házi nyuz játik». Salutare.

Beiuș. Greșești! Combinații zădarnice. Autorul celor publicate în numărul trecut nu e identic cu *Tin-Cuța*. Numele lui adevărat însă nu-l putem comunica.

Sandu Blegea. «Ce te superî Sandule»? »Înainte quessturci,» «Dela Petru Maior» sunt prea naive și nu se publică; celealalte se publică.

„ARBORELE VERDE.”

O pracsă conștiincioasă de 15 ani prin cele dintîi cafenele din loc și capitală, mă îndreptățește a susținea că on. public român va găsi în cafeneaua mea așa serviciu prompt ca în nicî o altă cafenea din loc. La dispoziția publicului stau toate foile din loc și **5 foi românești** Sperând că on. public va onora «*vechiul cuib al Românilor*» cu prezența sa și d'acum înainte semnez cu deos. stimă

IOSIF S. ROTH.

În atențiunea on. public român se recomandă:

OTELUL „CENTRAL”
din Orăștie.

Cel mai bun și curat otel în Orăștie (Szászváros), cu odăi elegante.

Arendator : d-nul IOAN MELITSKA, om conștiincios și de cinste, a căruî țintă nu este alta, decât ca pasagerii să fie *pe deplin mulțumiți* cu servițul, curățenia odăilor și prețul lor.

➡ În otel restaurant și cafenea elegantă. ➡

Mâncări gustuoase, vinuri escelente, bere pururea proaspetă, prețuri moderate și serviț prompt.